

Nicolae VASILE

Extazul puterii (2)

La revoluție, soarta și-a aruncat din nou zarurile care au căzut cu totul pe alte fețe. Profesionalismul a devenit desuet, deși nu așa s-a dorit, instrumentele succesului fiind cu totul altele.

O direcție de acțiune a devenit căutarea unor „rude” care să fi avut în trecut ceva vizibilitate în partidele istorice. Un foarte cunoscut politician țărănist spunea atunci că el știa că are doar doi nepoți, dar între timp au apărut vreo treizeci și opt, care chiar și uzau de aceste așa-zise relații. Aceste afilieri de rudenie deveneau cele mai sigure cărți de vizită pentru obținerea de poziții politice și administrative importante. Deținerea unor diplome de studii superioare, uneori necesare pentru a putea accede în anumite poziții înalte, nu mai era o problemă, „piața” diplomelor de la universitățile private, la scară mai redusă, și de la cele de stat oferind aproape orice.

O altă metodă era intrarea într-un partid politic, iar, dacă nu ți se oferea o poziție privilegiată, soluția era înființarea altuia nou. Activitatea într-un partid politic nu are nicio legătură cu profesionalismul, de bază fiind partea organizatorică, din care propaganda și lipitul de afișe sunt la mare preț. Astfel, dintre lipitorii de afișe, mulți au devenit miniștri în domenii fără nicio legătură cu pregătirea lor.

O noutate promițătoare a perioadei postrevoluționare a constituit-o formarea sau „reînvierea” unor ONG-uri. În perioada interbelică, pe un fond de efervescentă economică, socială și culturală datorată entuziasmului adus de întregirea țării, au luat ființă o serie de instituții asociative

profesionale, patronale etc. Multe dintre acestea au acumulat patrimonii impresionante, care au devenit un sprijin în revigorarea unor activități de după anul 1989, dar și ținta vânătorilor neaveniți de proprietăți.

Reconstituirea unor acte de proprietate false reprezintă altă sursă de bani necuveniți în perioada care a trecut după revoluție care, combinată cu inventarea unor relații de rudenie cu personaje istorice, a condus la revendicări demne de romanele de ficțiune. Unii au pretins că provin din marea familie a fraților Buzești și au revendicat o bună parte din Oltenia, alții au susținut că sunt urmași ai lui Ștefan cel Mare și au emis pretenții de proprietate asupra întregii Moldove, ca să nu mai vorbim de puzderia de prinți și prințese, urmași reali sau imaginari ai unor foste capete încoronate, care tot solicită castele, moșii etc. Unii au și reușit, în cârdășie cu anumite personaje din justiție, o mică parte dintre aceștia au fost dovediți ca infractori și au ajuns în pușcărie sau sunt încă urmăriți pe melegurile feerice ale unor insule uitate de fisc, de justiție, dar nu și de bănci și facilități pentru un trai de huzur.

Rareș devenise alt om. Venise vremea lui, le va arăta el premianților cine este cel mai bun!... Nu mai contau notele din școală!... Anda se va uita în sus la el și, în sfârșit, îl va aprecia. A folosit imaginea înaintașului său, fost ministru, pentru a obține o poziție cel puțin similară. A constatat că, prin comparație cu ceilalți colegi politicieni, chiar era un profesionist în domeniul în care se pregătise în facultate și a folosit acest avantaj pentru începutul intrării sale în politică. Numai că domeniul respectiv era în cădere liberă pe piața reconfigurată, națională și chiar internațională, așa că a trebuit să caute o reorientare, ceva mai în vogă. A găsit!... Ceva care tulbura mult mintea românilor din acea vreme, privatizarea. A făcut-o cu

un curaj nebun!... Mai avea și rateuri, când anumite interese îl depășeau!...

O cameră de protocol a Ministerului Privatizării. Directorul general al unui mare institut de cercetări primise un mesaj de la ministru, Rareș, care-i cerea imperativ privatizarea acestuia, existând o presiune din partea unor investitori străini. În mesaj se cerea o discuție la care să participe și reprezentantul statului, acționarul majoritar, în Adunarea Generală a Acționarilor (AGA). Acesta era un renumit profesor universitar, membru al Academiei Române.

- Ce facem, domnule director? a deschis discuția profesorul. De ce ne-a chemat dl. ministru?

- În afară de textul mesajului, nu știu nimic! Un lucru știam că s-a clarificat la nivelul politic și anume că institutele de cercetări nu se privatizează.

- Așa știam și eu.

Au trecut aproape trei ore de așteptare și dl. ministru nu mai venea la întâlnirea convocată chiar de dânsul.

- Nu a apărut nimeni pe la institut cu asemenea inițiative? De obicei,ăștia nu ajung direct la ministru, întâi testează terenul la fața locului, continuă discuția profesorul.

- Au tot fost, mai mulți, câțiva români și un străin. Le-am comunicat că există o decizie politică privind interzicerea privatizării în cercetare. Au plecat și nu s-au mai întors.

- Străinul respectiv de unde era?...

- Din Turcia. În cazul lui, m-a intrigat mai mult românul care-l însoțea. Era unul care fusese dat afară dintr-un alt institut, înainte de revoluție, fiind prins vânzând televizoarele color ale instituției respective, folosite pe post de monitoare.

- Da!... Din păcate, cam așa arată întreprinzătorii noștri de azi!...

În sfârșit, a venit și dl. ministru!... De la intrare s-a văzut că este surprins.

- Domnule profesor, ce este cu dumneavoastră aici?...

- Păi, m-ai chemat tu, măi Rareș!...

- Cum adică, nu-mi amintesc.

- În mesajul ăsta venit de la tine scrie clar, să vină directorul general și reprezentantul statului în AGA. Eu sunt acela!...

- Scuze că v-am făcut să așteptați! A fost ambasadorul SUA la mine, apoi am fost cu el la masă. Știți cum e!... Nu știam că sunteți dumneavoastră aici!...

- Bine, bine, nu este vorba doar de mine, nici pe dl. director nu trebuia să-l faci să aștepte atâta!... Dar să trecem la subiect!

- Domnule director, continuă foarte oficial ministrul, trebuie să faceți foarte rapid formalitățile de privatizare a institutului. Avem investitori străini și eu, când e vorba de străini, nu glumesc!... Presează cineva din Turcia.

- Bine, bine, trecând peste interdicția de privatizare în cercetare, pe care o cunoști, tu ai de gând să dai bijuteria asta de institut pe mâna unui infractor?... Știi că românul acela care este intermediarul și care cred că va fi principalul beneficiar al acestei afaceri, era la revoluție într-o pușcărie de drept comun?... Acum face pe dizidentul!... a revenit în discuție, foarte decis și intrigat, profesorul.

- Nu știu, domnule profesor, nimic despre toate astea!... zise ministrul.

- Domnule director, urgent te întorci la institut și faci un studiu de restructurare în vederea privatizării. Până se aprobă, cred că se schimbă și guvernul, că suntem aproape de sfârșitul mandatului. O să am eu grijă de asta!... După aceea, Dumnezeu cu mila!...

Profesorul și directorul au plecat de la minister mulțumiți. Pe moment, rezolvase problema. Totuși, directorul nu s-a putut abține:

- Domnule profesor, dar de unde atâta familiarism cu ministrul?...

- Păi, eu sunt „nașul” lui științific. I-am fost conducător de doctorat. Era un bun profesionist în domeniul tehnic, nu știu de ce a intrat în povestea asta. Se joacă cu focul!... Îmi spunea odată că a intrat în conflict cu un mare șef de prin serviciile secrete căruia i-a călcat pe interese la una din privatizări. El zice că-i place, simte că face ceva important pentru țară, în același timp, fiind și o activitate plină de adrenalină!... Parcă ar fi un puștan din zilele noastre, care din trei cuvinte folosite unul este adrenalină. Să sperăm că va fi bine până la capăt!...

Adrian BOTEZ

JOCURI LINGVISTICE, ÎN ÎNCHISOARE...

Eu, către bolnavul, întins pe Patul de Fier, al Infirmeriei Închisorii :

- ...Și, zi așa, nu vrei să te-nsănătoșești... nu mai vrei să vezi... **COPACUL VIEȚII**...?

Bolnavul, cu barba crescută sălbatic (...zi cu zi, zi după zi, zi după nopte... nopte după zi...), pe obrazu-i senin, dar năpădit (compensatoriu...!) de un zâmbet amar... hipnotic-visător... - ...care, parcă, era acolo, dintotdeauna:

- Mie mi-a fost dat, din Născare, să văd doar...**CAPACUL VIEȚII**... - ...și se învârti, gemând ușor, cu fața la perete... - ...**plecând, parcă, eliberat și fără de întoarcere, cu bagaje cu tot... - ...spre alte lumi...**

...Micul "joc lingvistic", deci (trebuia să înțeleg, din "întoarcerea spatelui", către mine și către Lumea Asta...), încheiase, între noi... - ...distrusese, în fiecare dintre noi (cu o luciditate funestă – anticipativă și definitivă!) - orice legătură...orice..."**SEMN DE SEMENI**".

TĂRÂMURI

(partea I)

TĂRÂMURI

am făcut neuro-psihiatrie – pe
Valea Ghețurilor – m-am prăbușit sub
Ghețuri – am ascultat – vrăjit – Muzica Tăcerii
Ghețurilor – am văzut – prin
Ghețuri – Lumi: Lumi - Tărâmurii
Luminate și Fără-Sfârșit-Înghețate

m-am bucurat în
Robia Cristalelor – nu i-am văzut – niciodată – pe
Spiriduși – Regii Ghețurilor: nu pot fi
văzuți – pentru că sunt făcuți din
cea mai Eterică dintre
Ghețuri - și au Pantofi de Dans – în loc de
Inimă: da – ei dansează atât de
Amețitor – încât noi – Veniții de peste
Ghețuri – orbim de-atâta
Fericire-Nghețată

...nu vă chem în
Lumea Ghețurilor: ea îmi aparține
Exclusiv - ca și
Bucuria – ca și
Robia – ca și
Muzica Prăbușirilor – în
Tăcerea de Lumină – în
Visul Fantastic - în
Clinchetul Funebru – al
Ghețurilor

...Infinite – Mărcinoase
Ghețuri: între voi – în sfârșit
nu am Suflet – nu am
Simțire – nici Milă – nici
Lacrimi – ci doar
Orbitoarea Lumină – a
Miezului Noptii de
Gheață

Ioan GANEA-CHRISTU

M-am întâlnit de curând cu un profesor care, la vremea respectivă când se petrecea acțiunea, locuia cu mine în cartier; el m-a recunoscut primul și s-a prezentat.

După ce am împlinit 9 ani și am fost „făcut” sau „primit” pionier, mi-am purtat cu *mândrie patriotică* acea cravată roșie la Palatul Pionierilor (azi Palatul Cotroceni al președinților țării). Pe atunci, acolo aveau loc o serie de activități instructiv-educative, cu aplicații practice deosebit de utile și atractive.

Inițial, m-am înscris la cercul de navomodele. După numai o lună, ceea ce însemna 4 ședințe săptămânale a câte două-trei ore, profesorul s-a îmbolnăvit destul de grav și toată grupa a fost distribuită la cele care aveau mai puțini copii. Eu am nimerit la cercul muzical, instrumentul acordeon, atras și de profesorul care mă știa din cartier. Acesta este profesorul de care am pomenit în primul paragraf. Îl cunoșteam și eu, căci era solicitat să participe, cu taraful pe care îl conducea, la nunți, botezuri (cumetrii și paranghelii – după propria-i reclamă) și chiar anumite înmormântări.

Știindu-l talentat, glumeț și prietenos, am zis să încerc... Dar n-a fost de mine un instrument așa de greu din care, la primele mișcări alternative de „tras la foale”, ieșeau niște zgomote puternice, supărătoare, care mi-au anulat și picătura de apetit pentru acest gen de muzică.

Geaba a încercat să mă convingă, a vorbit și cu părinții spunându-le că am ureche muzicală și îndemănare cu toate degetele, doar, doar voi ajunge în taraful tinerilor rapsozi.

În fața sălii noastre zgomotoase se afla cercul „cartonajul” în care, în liniște, mai multe fete ciopârteau hârtii, cartoane, materiale textile pe care apoi le lipeau și realizau fel de fel de caiete, carnețele, coperti, cutii etc. Am întrebat-o pe tovarășa profesoară (așa îi apelam pe toți, fără știm dacă erau maiștri sau alte cadre pedagogice) dacă mă poate primi și pe mine până revine tovarășu’ de la navomodele.

- Dacă poți să ajungi din urmă fetele care au început acum două luni...

Le-am ajuns și chiar le-am întrecut. Ba, le-am și ajutat la finisări și personalizări ale

LA PALATUL PIONIERILOR

lucrărilor. Mi-a plăcut această îndeletnicire, chiar m-a fascinat și mi-a fost de folos întreaga viață. Nu mă deranja mirosul de aracet, clei de oase sau al amărâtului de *lipici* cu denumirea „Pelican” care se întindea cam degeaba cu o lopățică din plastic, nici ea prea utilă, livrată împreună cu recipientul într-un locaș special.

Primul avantaj a fost resimțit din plin la începutul clasei a treia; am îmbrăcat în singura, standardizată și nelipsită hârtie albastră (cu care vara se camuflau geamurile de la ferestre) zeci de caiete, manualele, și carnetele de note ale colegilor și prietenilor. Apoi am confecționat dintr-o pânză vopsită pe o față în diferite culori (pergamoid?) coperta catalogului. Atât mi-a trebuit, că apoi am confecționat încă douăzeci cărora le-am lipit și niște etichete deosebite. Și tot așa până la sfârșitul școlii generale.

Mai târziu am făcut caiete personalizate pentru „Oracol”, agende telefonice, carnete, mape etc. și am legat numeroase cărți cărora le-am recondiționat și reinscripționat titlurile pe copertă și cotor cu litere aurii printr-o tehnică specială a acelor vremuri.

O lucrare deosebită a fost o biblie mare, groasă și grea a unei cunoștințe. Ținea mult la ea, fiind moștenită de la tatăl acesteia care a fost preot. Starea deplorabilă datorată citirii intense sau manevrării neîndemânate a fost accentuată de încercarea de a lipi foile rupte cu o bandă din pânză lipicioasă, posesoarea bibliei fiind de meserie asistentă medicală și deci, având la dispoziție suficient material... Am lucrat vreo lună să scot cu grijă benzile groase de leucoplast și încă o săptămână s-o repar cu migală și responsabilitate.

Încântată de minunea realizată, m-a întrebat cât o costă.

Ce să coste un așa obiect? Mă gândeam că mă vede Cel de Sus, dacă nu cumva și cel de jos (fostul proprietar, preotul)...

- Să fie primită! Mi-a făcut plăcere!

Și i-am dat o pungă voluminoasă cu fâșiile de leucoplast desprinse din filele lucrării.

* * *

Ovidiu ȚUȚUIANU

Cine se scuză, se acuză

Într-un sătuc îndepărtat,
Pornit-a vulpea la furat.
Și pitulată printre spini,
Dădu o iamă prin găini.

Dulăul casei, vigilant,
Stătea la pândă mult atent,
Și prinse vulpea (nu-i netot!)
Chiar cu-o găină faină-n bot.

Și duse prinsul inculpat,
La leu să fie judecat.
În față la judecător,
Vulpița, cu ton rugător,

Se tot scuza, se smiorcăia,
Că nu e hoată, ci vroia,
Să mângâie pasărea,
Căci drag îi mai era de ea!

Destul !, atuncea leu-a spus,
Vădit mâhnit și indispus,
Dacă găina o iubeai,
De beregată n-o țineai,

*Așa că ale tale scuze,
Nu fac decât ...să te acuze!*

* * *

Mărul - personaj istoric

Ca pom sau fruct ce mult e răspândit,
Și ne încântă cu savoarea lui,
Prestigiul dezinvolt, al *mărului*,
Pe-ntreg pământul azi e dovedit.

Iar dacă în istorie cătăm,
Vom întâlni dovezi și întâmplări,
Produse peste râuri, munți și mări,
Deci, *mărul* merită să nu-l uităm!

În raiul biblic el era vestit,
Ca pom al cunoștinței *bine-rău*.
Dar șarpele viclean și nătărău,
Pe Eva și Adam i-a ispitit.

Iar mușcătura fructului oprit,
L-a-nfuriat profund pe Creator,
Care făcu un lucru uimitor:
Îi izgoni din locul „pângărit”.

În antica Eladă, cu temei
Făcu între zeițe mare stres,
Când Paris pe-Afrodita a ales,
Cea mai frumoasă dintre cele trei.

Căci *mărul* fuse obiectul clar,
Pentru discordia ce s-a iscat
Și pân' la urmă, el a provocat,
Războiul Troiei, un război barbar.

Și tot în Eden zice-se c-au fost,
Acele *mere* cu efect divin,
Ce asigurau o viață de prea-plin,
Sub ochii Hesperidelor la post.

Hercules, numai el, a reușit,
Prin procedeul „nestandardizat”,
Trei mere să sustragă „stilizat”,
Din paradisul de dragon păzit.

Și peste ani, aflăm noi puțintel,
Cu referire la un brav helvet,
Ce n-a admis salutul desuet:
Vorbim de vânătorul Wilhelm Tell.

El, pedepsit că nu a onorat,
Simbol habsburgic aninat pe par,
Fu obligat să săgeteze-n clar,
Un *măr* pe capul fiului plasat.

Și iată peste timp în Anglia,
Ne întâlnim cu „mărul” mult vorbit,
Pe Newton el în cap chiar l-a lovit,
Când gravitația o studia!

**Cornelia Violeta
POPESCU**

Până când?

De câte ori trebuie să mori
Până înveți cum să trăiești,
Să poți ierta și să iubești
Ca să descoperi noi comori?

Câte cuvinte să irosești
Până vei prețui tăcerea
Și cât să mai înduri durerea
Când visele ți le zdrobești?

Uită regretele și vina
Și lasă ca ființa toată
Să simtă Pacea revărsată
Din armonia cu Lumina!

Și dincolo de timpul sorții,
Vei înțelege iar în Infinit
C-o nouă viață ai primit
Gustând din vechea tain'-a morții!

Mihaela - Mariana CAZIMIROVICI

Lebăda și poetul

Alunecând cuminte,
Se pregătea de seară.
Privește înainte,
iar pana e ușoară.

Părea să se afunde
Sub pod, prin întuneric.
Poetul duce tende
pe un tărâm eteric.

Se-așază-n cuib alene,
Pe-o mantie uitată.
El știe printre gene
s-o lase-ncet purtată.

Gâtul se-apeacă-n pene;
Odihna-i dulce noaptea.
Cuvântul lui pe scene
de mult îi striga moartea.

Când pleoapa i se-nchide,
Un altul ușor crește.
Pe lângă piramide,
la scris el se zorește.

În ochiul nou refrane
Îi înviau curajul,
Când lui printre catrene
i se uita răbojul.

Să zboare iar spre zare
Visa, uitând de sine,
Iar el scria pe trene
de stele cristaline.

Era doar zbor spre moarte,
Uitând de bătrânețe.
La el țipau din carte
stihii cu multe fețe.

Lebăda-și dete duhul,
Încet, spre dimineață;
El, încheindu-și stihul,
muri pierdut în ceață.

Corneliu CRISTESCU

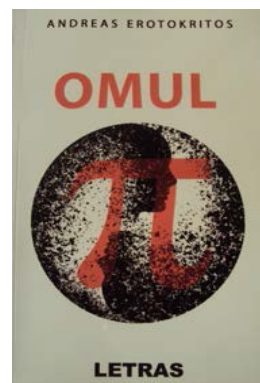
despre volumul:

OMUL π ,

autor

Andreas EROKOKRITOS,

Editura LETRAS, Snagov, 2021

Volumul de debut intitulat **OMUL π** , publicat de tânărul meu prieten, Andreas EROKOKRITOS, la Editura LETRAS, este un volum de poezii originale care surprinde de la titlu până la ultimul vers și chiar prin nota explicativă, finală privind persoana care se ascunde, sau doar se identifică, sub acest pseudonim literar.

De fapt, este vorba de un tânăr inginer, un cadru universitar de perspectivă, care a trecut de *la tânărul îndrăgostit și superficial la adultul copleșit (de preocupări, zic eu) și profund, de la ordinea clasică la tremoloul spiritual, de la liniștea ignorantă a vârstei tinere la neliniștea conștientă a vârstei înaintate (oare???) și din nou la liniștea dată de pacea spirituală*, așa cum se definește chiar el în *Prolog*.

Este un tânăr cu o solidă cultură generală, dar cu o deosebită admirație și cunoaștere a culturii elene, de unde și pseudonimul literar prin care debutează.

Este un tânăr fascinat de ordinea și perfecțiunea universală, dar sugerează și crede că în spatele acesteia se află dezordinea, amorful, pentru că: *omul poate că a pierdut esența: în spatele Ordinii, trebuie să existe Haos. Amândouă, precum cercul și numărul π , sunt doar doi frați certăreți, care nu pot trăi unul fără altul; doi copii ai Infinitului*.

După cum se vede, tânărul nostru inginer, dar și profesor în devenire, este înclinat spre o filozofie matematică a perfecțiunii (cercul) și a dezordinii (numărul π , număr irațional), pasiune pe care suntem convinși, o va exploata și valorifica în volumele următoare.

Dacă poeții clasici erau preocupați să descopere perfecțiunea, ordinea și

frumusețea în formele comune, obișnuite, sau chiar în dezordine, în haos chiar, tânărul poet procedează oarecum invers pentru că, zice autorul: *poeziile din această colecție reprezintă încercarea de a regăsi haosul explorând interiorul ordinii*. Volumul, de fapt o plachetă de versuri, include puține poezii, dar suficiente ca să anunțe un poet talentat, cu o gândire originală, care ne va rezerva multe surprize în viitorul apropiat.

Tematica abordată este diversă și debutează cu o poezie (*Oglinda*) cu un început aparent naiv, dar cu o pătrundere bruscă într-un univers matematic (*Că pe ureche, de fapt, îmi ieșiră afară/ Cozile-ndoite de la o dublă integrală*), o poezie matematizată, chiar filozofică, temă pe care îl sfătuiesc să o continue și să o dezvolte, în care autorul se regăsește: *Mă uit mirat și mă văd pe mine!*

Tema iubirii, specifică vârstei sale, este și ea prezentă (*Iubita mea, Hai-hui, Decât, Firul de nisip, Urban*), versul emanând un parfum eminescian:

Când ne vom prinde-n dans, în prag de plină lună,/ Iar eu ți-oi pune-ncet pe creștet o cunună,/ De dragoste-mi vei râde, iar eu te voi ierta,/ Tu mușcă-mă, te rog, de piept, iubita mea!

O frumoasă, dar tragică legendă versificată, despre Aris și Virgil, doi frați care trăiesc în admirație și mor în dezamăgire unul față de altul, dezvăluie o anumită cultură, dar și un versificator potențial.

Introspecția este evidentă în poezia: *Cine sunt eu*, dar nu numai aceasta, care revelează capacitatea de analiză, de căutare și regăsire a autorului.

Ca orice poet, pe lângă misterele vieții, tânărul prospectează și tainele morții (*Casa*

mea, Birocrație, Prieten), poate în momente mai grele ale vieții, dar până atunci: *...ies din birou și mai trăiesc o tură!*

În ceea ce privește stilistica poetică, sunt și unele elemente de stângăcie, specifice debutului (metrica, rimele), dar trebuie să fie mai atent la prozodie. Totuși, poetul utilizează cu ușurință rimele împerecheate, încrucișate și îmbrățișate, dar și rima albă sau versul liber.

Ce mi se pare interesant și demn de menționat, cu caracter de noutate, de inventivitate literară chiar (e inginer, nu?), cel puțin pentru mine, care n-am mai întâlnit așa ceva, este apariția unui nou tip de rimă, un fel de **rimă inclusă** la începutul versului următor. Acest tip de rimă apare în ultima poezie, intitulată: **Este**, și nu de la începutul poeziei, ci din a doua parte, semn că a fost inventată pe parcurs, instantaneu, poate. Din cincisprezece strofe, doar ultimele nouă conțin acest tip de rimă.

Iată un exemplu de rimă inclusă:

*"Iar cercul se pierdea într-un punct strălucitor,
Obitor. Iar lui o lacrimă îi curge prin orbita
goală*

*Și nu o simte cum se prelinge printre oase
Sfărâmcioase. Înnegrite de noroi și smoală."*

Este o poezie a contrariilor, a antitezelor, despre viață și moarte, desigur despre ordine și haos, perfecțiune și dezordine, cerc și lumină. Iar deasupra a toate: **El este!**

Despre tematica abordată, poetul spune: *<sunt o sumă de întrebări care constituie ele însele răspunsul.*

Sunt încercarea de a îl găsi pe „Omul π ” din spatele „Omului O”, de a găsi sentimentul din spatele geometriei. Căci frumosul izvorăște din contopirea forțelor extreme, din țipătul Haosului de sub voalul Ordinii, din exprimarea fanteziei de sub aparența rațiunii, din iubirea unui „Erotocrit” aflat în umbra unui inginer sau din simbolul unui π în învăluirea unui cerc.>

Acesta pare să fie crezul poetic al unui tânăr poet-inginer .

Cât despre desenele care însoțesc poeziile sale, acestea ne arată că tânărul meu prieten, inginerul Andrei ENESCU, pe adevăratul său nume, ar fi putut fi un foarte bun arhitect, căci artist plastic poate deveni oricând. Talentul îl ajută. FELICITĂRI!

Aștept cu mult interes următoarele volume de poezii.

SUCCESE!

Andreas EROTOKRITOS

Decât

Mă ajuți, te rog, să te iubesc?
Căci simt enorm că îmi doresc
Să mă ascund în al sânului tău pliu
Că vreau și pot, dar nu prea știu.

Dă-te puțin, că nu văd bine
Și sânu-ți curge peste mine.
Atent, eu la o parte-l dau
Căci știu și pot, dar nu mai vreau.

Cât timp avem să ne iubim,
Să căutăm, să ne găsim.
Când barba-mi curge de un cot,
Aș vrea și știu, dar nu mai pot.

Florin Grigoriu

Lecții de haiku (I)

a) Despre haiku, poezie a sincerității și a clipei.

Haikuul este o poezie concisă, obișnuit de 5-7-5 silabe, haikuul clasic, iar haikuul liber are mai puține sau mai multe, aranjate de obicei în trei versuri scurt, lung, scurt, dar respectând anumite principii estetice, concretețe, plin- gol, alternarea de planuri, subiecte plăcute etc. Este încetățenit în literatura română datorită activității multor scriitori, îndeosebi ai celor din cele două societăți de haiku, Societatea Română de Haiku (București, revista Haiku) și Societatea de Haiku din Constanța (revista Albastroș). Există și grupuri de haiku pe internet, iar haijinii, scriitorii care scriu haiku (sau alte forme concise de poeme, tanka de exemplu, în cinci versuri de 5-7-5-7-7 silabe) participă la cinacluri, simpozioane, colocvii, congrese, concursuri naționale sau internaționale, numeroși români câștigând premii, inclusiv în Japonia, patria de unde haikuul, tanka (sau haibunul, proză cu haiku înglobat în text) au devenit universale, așa cum sonetul (englez, francez, italian) sau alte forme poetice au câștigat literaturile - scriitorii lumii, inclusiv pe români. (Gheorghe Asachi, inginerul hotarnic, a scris primele sonete în literatura noastră)

Un inginer chimist, Florin Vasiliu, are meritul de inițiator al mișcării de haiku românesc, fiind fondator al revistei "Haiku" și al Societății Române de Haiku – S.R.H., alături de alți scriitori, el cunoscând bine cultura, civilizația, istoria japoneză și, în genere, arta orientală, scriind și cărți despre acestea.

b) Despre haikuurile "inginerești" dintr-o antologie de mai demult.

În anul 2016, bucureșteanul Corneliu Traian Atanasiu, realizează la Editura Pim, Iași, antologia "Dansul cocorilor", ca urmare a anului VIII de concurs, pe internet, în gruparea literară „Romanian Kukai”, de 264

de pagini, în trei părți: a) rezultate în concursurile săptămânale și lunare, b) pagini ale unor membri-haijini „Romanian Kukai”, cu scurte biografii și comentarii-prefață, postfață, recomandări pentru scrierea de haiku.

Sunt publicați 46 de autori, alfabetic: Iuliana Apostol, Corneliu Traian Atanasiu, Nicolas Bratu, Constantin Broșu, Ioana Bud, Rodica P. Calotă, Daniela-Lăcrămioara Capotă, Grigore Chitul, Cezar-Florin Ciobîcă, Claudia-Ramona Codău, Mihaela Cojocaru, Vasile Conioși-Mesteșanu, Ion Cuzuioac, Ana Drobot, Roxana Dumitrache, Carmen Duvalma, Adina Enăchescu, Florin C. Florian, Genovel-Florentin Frățilă, Petru Ioan Gârda, Oana Gheorghe, Nadin-Mihaela Ghilescu, Vasilica Grigoraș, Lucreția Horvath, Marcela Ignătescu, Luminița Ignea, Costin Iliescu, Petruța Ionescu, Paul-Mircea Iordache, Ildiko Juverdeanu, Elena Malec, Liliana Negoii, Dan Norea, Cristina Oprea, Adrian-Nicolae Popescu, Virginia Popescu, Julia Rălia, Mirela Scorța, Argentina Stanciu, Alex Șerban, Valeria Tamaș, Mariana Tănase, Eugen Tot, Radu Tudosan, Violeta Urdă, Ana Urma, din diverse localități din țară și de peste Prut, de meserii/ profesii diverse.

Vom aduce aici textele unor scriitori-ingineri, despre alții scriind altunde, cu o excepție, organizatorul grupului.

1. Corneliu Traian ATANASIU, profesor de sport, de filosofie, informatician, n.7 martie 1942, București.

Trecut-au anii – pe șura povârniță / doar coțofana.

Atmosfera de singurătate, de tristețe, de sărăcie, de gol, din primele două versuri, se schimbă în plinătate, lumea continuând, atât timp cât alte ființe, ale naturii pământene, există, golul este umplut de viață, de o pasăre. Nimic în plus, totul e limpede.

5-7-5=17 silabe.

2. Grigore CHITUL, inginer mecanic - autovehicule rutiere, rebusist, prozator, epigramist, n. 16. 12. 1960, Năsăud.

Barza în baltă – rămasă în urmă doar / mătasea broaștei.

Un joc de culori - albul și negrul berzei și verdele maroniu al mătăsii... broaștei. O taină nespusă - o barză, broaște ascunse? dispărute? Cine? – o barză. Unde? - în baltă. Când? Sigur primăvara. Ce face? Cercetează balta. Ce ascunde poemul? O taină - nu spune, dar noi credem că există și

broaște, fiindcă spune zicătoarea. Baltă să fie, că broaște se găesc.

Să fie acest text un poem social-politic? E posibil dacă ne gândim că-n urma unor berze/ bărzoii a rămas din industrie doar mătasea broaștei...

3. Claudia Ramona CODĂU, n. 19 ianuarie 1985 la Sebeș, fizician, inginer în energia nucleară, undeva prin lumea Parisului.

*Musafiri plecați – împărtășesc tăcerea /
tacâmurilor.*

Observați un lucru: sunt trei versuri, dar două aspecte, despărțite prin liniuță/ kireji/ pauză.- plecarea musafirilor (gol, liniște) și tăcerea rămasă, tacâmuri și gazdă. Formal: 5-7-5, aspect de prietenie, de oriunde în lumea aceasta, de oricând. Cine a rămas să împărtășească tăcerea tacâmurilor casei? Gazda... și noi care citim poemul. Sau noi am fost musafirii poemului?

4. Roxana DUMITRACHE, n. 16 iunie 1960, București, inginer geodez.

*În parcul central / nicio bancă liberă – /
merii în floare.*

5-7-5. Anotimp/ kigo: primăvară / atunci înfloresc merii. Loc- parcul din oraș. Cine? Tineri și vârstnici, perechi și oameni singuri. Important este că toate băncile sunt ocupate. Haikuul degajă liniște, stare de bine, de simțire adâncă.

5. Carmen DUVALMA, n. 19 m 1958, Iași, Institutul Politehnic București, ingineră, dar și doctor în filologie, profesoară, scriitoare - poezie, proză.

*Chiar după ploaie – /doi gândaci îndrăgostiți /
într-o petală.*

Doar cineva cu un ochi atent la tot ce este în jur poate vedea ceea ce vede poeta: viața fremătând – nori, insecte, flori, frumusețea continuând. 5- 7- 5.

Orice este subiect poetic, chiar și gândacii...

6. Petru Ioan GÂRDA, n. 26 martie 1954, com. Cătina, jud. Cluj, inginer, profesor, epigramist, fabulist, parodist, haijin...

*Cireși înfloriți – /un bondar îmi face o /
vizită scurtă.*

Realitate, timp de zi, de primăvară, inocență, bucurie - nu numai eu mă bucur de flori, de ziua frumoasă, ci și bondarul. Haikuul este o lecție de înțelepciune. Totul are o semnificație. Vizitele scurte sunt cele plăcute,

spune o zicală. Bondarul o știe.

Citiți încă o dată poemul, adăugați alte amănunte neobservate.

7. Dan NOREA, n. 1949, Constanța, inginer automatist, calculatoare, scriitor de proză, poezie, inclusiv haiku și senryu, adică un haiku vesel, cu subînțelesuri umoristice.

*Ziua Victoriei – /soața mea recunoaște /
că am dreptate.*

În senryu tema naturii este înlocuită cu spiritul comic, calamburul, ironia umană. E bine că măcar într-o zi i se recunoaște autorului dreptatea, victoria...

Senryul este un poem-noțiune, care a devenit substantiv comun, de la Karai Senryu (1718-1790), mare scriitor japonez de haiku, cel care a publicat 24 de colecții/ antologii de haiku vesel, micropoeme/ mii/ scrise de haijini niponi:

*După ceartă: / vocea ei iar cea /
dintotdeauna*

Numesc alți ingineri autori de senryu românesc:

- **Ștefan Gh. Theodoru** - inginerul centenar:

*Teatrul Național – /cinci vrăbii /
zgomotoase se felicită*

și **Radu Patrichi** - octogenarul inginer navalist, **Cornelia Atanasiu** - inginera în horticultură, **Valentin Nicolîțov** - inginerul mecanic-auto (data viitoare despre antologia sa de senryu românesc), **Florin Vasiliu** (cel care împreună cu Camelia Bașta a scris și „Poezia lirică niponă. Valori estetice”, în anul 2000), cu care închei acest text, citând un haiku - serios al vremelniciei, de Florin Vasiliu, din această numită carte, p. 17:

*Umbra unui ram / mângâind literele /
unei marmure.*

Iată și comentariul lui Florin Grigoriu din numita carte de teorie literară:

”În fața vremelniciei umbrei unei ramuri de copac mângâiată de un vânt șăgalnic, stă neturburată și rece, roca dură a unei marmure, mineralul ia viața sa marcată de metafizica eternului și de obsesia veșniciei.”

Gheorghe MANOLEA

Vreau să fii Păpădia mea!

Sunt aproape 20 de ani de când un Om îmi trimite o felicitare de ziua mea de naștere. A fost o vreme când mi-a trimis o Felicitare scrisă, cu o imagine frumoasă, imprimată pe carton, expediată într-un plic dedicat. Apoi, în alți ani, mi-a trimis un mesaj prin poșta electronică. Un mesaj simplu care menținea legătura nevăzută între noi. Anul acesta mi-a trimis, de ziua mea, un mesaj pe telefon.

Anul acesta a fost simplu să-l sun la telefon. Nu mai vorbisem, direct sau la telefon, de foarte mulți ani. Am discutat de una, de alta. Am ajuns la copii. Are o fetiță. Vârsta ei este apropiată de vârsta nepoților mei, așa că l-am întrebat:

- Lucian, ce subiecte discuți cu fetița ta? Îți pun întrebarea asta pentru că, de multe ori, eu nu găsesc cele mai potrivite teme pe care să le discut cu nepoții mei.

După mai multe exemple, detalii din care am înțeles dorința lui, de tată, de a-și vedea copilul împlinit, mi-a spus că, într-o zi, în timpul unei drumeții pe Valea Jieșului, fetița l-a întrebat:

- *Tată, cum ai vrea tu să fiu eu?*

Întrebarea m-a luat prin surprindere, a continuat Lucian, așa că nu i-am răspuns imediat. Ne-am continuat drumul în tăcere, fiecare cu gândurile lui. După o cotitură, pe marginea drumului, am văzut o păpădie, care ieșise la lumina zilei printr-o crăpătură a asfaltului.

Ne-am oprit amândoi, fascinați de păpădia care, în lumina filtrată de frunzele copacilor, părea că se bucură de victoria ei asupra asfaltului. Rădăcinile, acoperite de asfaltul zgrunțuros, neprielnic, dar înfipite bine în pământul hrănitor pe care îl acoperea, i-au dat ei, Păpădiei, puterea să răzbată, semeață, la lumină.

- *Găsisem răspunsul la întrebare, a spus, în final, Lucian.*

- *Vreau să fii Păpădia mea!*

Constantin Nicolae GAVRILESCU

Ce-a mai rămas?

Ce-a mai rămas din ce-ar fi vrut să fie,
din câte au fost în lumea asta vie,
despre iubiri curate și pagini de amor,
ce scrise-au fost, trăite cu mult dor.

A mai rămas un licăr de speranță
pe când nutreai o dragoste pe viață,
întreținut de vreme, când pe atunci,
tu îmi rosteai cuvinte dragi și dulci.
Ce-a mai rămas din ce-ar fi vrut să fie,
din câte au fost, în lumea asta vie,
pe drumul sinuos, o dragoste curată,
chemată cu ardoare-n toamna minunată.

SĂ FIE!

Să fie speranță... să fie flacăra iubirii?
Oricare dintre ele de-ar fi, învățați cu ale
firii,
vom petrece valul vieții ca fitilul lumânării.

Să fie noroc... să fie fericirea?
Cine mai ține seama de cum e vremea?
prin ploaie alerg, mă cheamă iar iubirea.

Să fie dor... să fie statornicul amor?
Pe cerul plin de stele cu Luna în decor
e ultima dorință, de-acuma pot să mor.

Să fie vis... să fie rod de fantezie?
În versuri pe caiet voi scrie-o poezie,
să întrețină veșnic flacăra iubirii vie.

Să fie viață... să fie moarte?
În viață dragostea nu ne desparte,
de ea avea-vom parte și după moarte.

Să fie speranță... să fie flacăra iubirii?
Oricare dintre ele de-ar fi, învățați cu ale firii
vom petrece valul vieții ca fitilul lumânării.

Ioan Al. LUPU

Psaltirea primăverii

Sub cerul translucid,
și vâlul violaceu al tăcerii,
în geana dimineții,
am răsfoit psaltirea primăverii...

Mi-au săgetat pe lângă inimă
rândunele cărând în pliscuri firmituri de tină
să-și dregă cuiburile
sub streășina pustie-a gândurilor mele
căzute în ruină...
Hai, suflete, spre margini de pășune
unde se bulucesc flori cu aromele minunii
în candido culori din bulgării putreziciunii...
Hai, suflete, cu aripi zdrențuite și-nghete!
Adulmecă mireasma de rășină
din pădurile uitate
Sădește tufe verzi
peste deșertul de singurătate
Presară pe covoarele campestre
chihlimbare și smaralde
Vezi cum aleargă vântu-n falduri calde
pe caii albi ai norilor cu fluturi la copite
și-mi mângâie supliciul amintirilor
în neguri risipite...

Din clopotele deniilor
răzbate-un dangăt calm, sunet celest,
pentru păcatele din cutele ființei
în naosul speranței și credinței,
al ispășirii la altarele scadenței,
al patimilor, învierii, penitenței...

Sus, suflete! Măinile primăverii
rup țesătura din tristețea firii...
Iată, au înflorit în parcuri și grădini
și pe obrajii tuturor femeilor,
în farmec fără seamăn,
trandafirii...

Min DRĂGHICI

Parfum de mai

Un spic înalt
Și o sulfină
Sunt lângă gardul
din grădină

În luna mai
S-au îmbătat
Cu alb parfum
Și violet
de liliac

Sub stolul roz
De trandafiri
Se sfătuiesc
Și-mi pare că se
Țin de mână

Dar la-nserat
Se-apleacă spicul
Spre frunza de sulfină.
El i-a promis că-i dă
În dar o cupă din zambilă

Apoi, nu știu
Ce s-a-ntâmplat,
Dar, vinovat
Rămâne liliacul din grădină.

Medicală

Doctore!
Mă simt mai bine!
Moartea când vine la mine
Am s-o mint
C-o rețetă și pastile.

Publicitate

Cărucioare! Cărucioare!
Pentru pici, mare valoare!
Au buncii,
Ca motoare.

Corneliu CRISTESCU

DE-AR FI FOST SĂ FIE

(Dinspre Nichita Stănescu)

De-ar fi fost să fie,
Sigur că-ar fi fost.
Ce-ar fi fost să fie;
Când a fost, a fost!

De-ar mai fi să fie,
Să fie ce-a fost,
O să fie, fie
Cum a fost!

De-ar mai fi, va fi
Tot ce-ar fi să fie,
De va fi, va fi;
Tot ce-a fost să fie!

Nu că e, ce e,
De este ce e.
Dar fiindcă-i ce e,
Este chiar ce e!

Suntem toți ce suntem
Și vom fi ce-om fi.
Fi-vom noi, sau suntem
Toți spre a nu mai fi?

De va fi să fie,
De-ar fi să nu fim,
Fi-vom, oare? Fie;
Va fi să nu fim!

Dar de-ar fi să fie
Să fim iar, ce-om fi?
Vom mai fi, se știe:
Murim spre-a trăi!

Ioan RAȚIU

DE IUBIRE

E-o poveste de iubire
Ce-a-nceput nu s-a sfârșit
Unde clipa dă de știre
Punctului din infinit

Ca o frână la grăbire
Până să devină mit
E-o poveste de iubire
Ce-a-nceput nu s-a sfârșit

Împărțindu-se în fire
De primit de dăruit
Inimii spre nemurire
Sufletului negreșit

E-o poveste de iubire

CÂNT

Mă iartă Doamne mă iartă
Cu iubirea Ta mă ceartă

De păcate noi mă scapă
Fericind pământ și apă

Mă iartă, Doamne, mă iartă
Cu iubirea Ta mă ceartă

Veșnic Învierea cântă
Din Lumina Ta Cea Sfântă

Marius Daniel MIHU

Ziua de apoi

Cuvintele stau în oaza conștiinței și nu se hotărăsc
cum să alcătuiască din constituția lor
înlăcărata de sensuri
lumina unui înțeles.
De multă vreme este foarte cald în jurul lor
și se vede
deja
un pustiu de idei într-o secetă de inspirație
care se întinde de la ele
spre noaptea care vine.
Ziua păstrează cuvintele pentru mărinimia ei,
pentru dărnicia ei de viață.
Din când în când, pelerini ai gândului,
morți
de oboseală,
vin la oază aducând în desaga sufletului trăiri,
își încarcă cu emoții
cămilele speranțelor,
se scutură de praful unor vechi neîmpliniri
și apoi
așteaptă să plece
în ziua care urmează.

Aceea va fi pentru ei

Ziua de apoi!

Când

Când timpul meu se amestecă cu timpul tău,
noi devenim
o clipă
care trăiește eternitatea.

Când trupul meu se amestecă cu trupul tău,
noi devenim
o ființă
care trăiește infinitul.

Când dorința mea se amestecă cu dorința ta,
noi devenim
o speranță
care trăiește împlinirea.

Când!

Și când devine gând ...

Marlena Claudia DOBRESU

Învăț

Și așa, învăț să dau și să primesc,
Această lume să iubesc.
Învăț să fiu trăind, cântând, jucând,
Dansând în Univers învăț, iubind.

Învăț din mers să mă educ în sine
Când sus, când jos, când mă centrez în
mine
Și mă-nvârtesc pe-un nor plutind,
Al vieții amor dăruind.

Căci dăruind, noi vom primi
Și viața noi o vom cinsti.
Învăț prin simț și văz, trăind eu înțeleg
Că viața e un act complet.

Și-așa învăț în viață să aleg
Cum să disting un act complet
Și să nu mă resemnez oriunde, oricum
și oricând
Până nu simt și văd acel act trăind.

Aleg

Aleg să mă unesc cu DIVINUL
Și să transform tot sublimul,
Să-l iubesc mereu
Pe veșnicul DUMNEZEU.

Aleg să fiu, să simt, să fac și să iubesc,
Al vieții dar să-l investesc.
Iubirea trăind, eu să o înțeleg,
Să văd, să vorbesc și să aleg.

Nicu DOFTOREANU

TANGO de TRĂIT CLIPA

Motto :

În fiecare tren al lumii, viața circulă pe compartimente.
Tudor Mușatescu (1903 -1970)

S-au repetat atât de multe crize

De când am renunțat la vise,
Lăsând **COPILĂRIA** singură-ntre neguri
În jocuri fără pic de reguli...

Că-ntr-un final dorința de schimbare
Și-a consumat puterea-n... **AMÂNARE!**

S-au întâmplat atât de multe lucruri

De când te bucuri, apelând la trucuri
Că dai pe "**repede-naainte**" **ADOLESCENȚA**
Spre locuri unde-i simți prezența
Încât nici nu ai sesizat pericolul real:

MATURIZAREA DUCE SPRE FINAL

Temporizând la rece-n mod fatal
„**TRĂIEȘTE CLIPA!**” cât mai triumfal!
Așa că,...dând iluziile la spate-n mod constant,
Refolosind **COPILĂRIA** ca liant,
Să nu parodiem, când să îl refolosim
Pe „**Carpe diem!**”! fără să îi știm
Și celelalte sensuri pline de-nțelesuri.

S-a tot blamat atât de mult normalul

De când am evitat banalul
Ce-a cauzat cam tot ce s-a-ntâmplat formal cu visul,
Uitând de rolul altui "**vinovat**" ascuns...**PLICTISUL!**
Ce s-a impus cu riscul ca rutina...

să nu-și asume toată vina,

Și asta numai fiindcă-a presupus
Că restul așteptării-a fost de-ajuns!
Căci în final, scâncind îngrijorată,
COPILĂRIA ne-a chemat deodată,
Deoarece la noi n-a renunțat!!

Așa că eu vă spun în mod subtil:

În noi trăiește veșnic un... Copil

*Când te uzezi ne-așteptând nimic
Și realizezi că-n mod constant ești mic
Să nu aștepți pasiv în veci: **Să pleci!***

Cătălina DUMITRAȘCU

„Da, iubire!” sau „Femeile, mai întâi!”

Martie, încărcat de primăvară, vine
după Februarie încărcat de dragoste...
Cu siguranță ați mai păstrat un pic de
dragoste și pentru Martie - lună în care
femeile sunt răsfățate, adorate, iubite!
Martie – lună în care bărbații se plâng cu
cea mai mare frecvență că nu au o zi a
lor...

Am niște prieteni, căsătoriți de vreo
18 - 20 ani. O viață de om! Și totuși,
când unul îl sună pe celălalt, dialogul lor
începe cu „Da, iubire!” invariabil, probabil
(cei 7 ani de-acasă și o anumită
pudicitate m-au împiedicat întotdeauna
să ascult convorbirea) că dialogul lor se
încheie cu „Și eu te iubesc, iubire!”.
Credeți că există ceva mai frumos?

În vârtejul amețitor al vieții noastre,
zilnic asaltați de probleme (vezi criza
economică mondială!), neîmpliniri și griji
multiple, doi oameni, după zeci de ani
trăiți împreună, încă mai au puterea de a
zâmbi și de a-și mărturisi iubirea. Cu
siguranță, cei doi fii ai lor vor ști să
iubească femeile din viața lor, fiindcă
învață din familie, de mici. Știu deja să
ofere cu drag o floare mamei lor, de
mărtisor ...

Dragii mei, păstrați un strop de
iubire pentru fiecare femeie din viața
voastră: mama, sora, bunica,
învățătoarea... IUBITĂ! Și nu uitați să le
spuneți cât le prețuiți! Aduc lumina în
sufletul vostru și fără dragostea lor nu ați
putea exista!

Deci, în inimile dvs., domnilor,
întotdeauna...

Ladies, first!

Ionel NECULA

Adrian BOTEZ „CAVALERUL FĂRĂ LEGE” AL PROZODIEI ROMÂNEȘTI

Nu este prima dată când bunul meu prieten, scriitorul Adrian Botez, mă surprinde cu isprăvile sale literare, ieșite din tipicul obișnuit și greu de integrat într-un cadru exegetic omologat. Îl cunosc bine, de mulți ani - și-i urmăresc, cu consecvență, prolificitatea prestațiilor sale beletristice. Frecvența aparițiilor sale, în vitrina cu noutăți literare, este așa de fluidică, încât depășește, cu mult, ritmica și bugetul de timp, ce le-am consacrat lecturii cărților, cu care confrății mă onorează.

Ultima carte pe care Adrian Botez mi-a trimis-o - **TĂRÂMURI (poeme și prozopoeme... boeme)** - Editura Rafet, Rm. Sărat, 2022 - este la fel de ciudată, ca și altele, primite anterior. Este o culegere cu de toate: versuri, prozopoeme, haiku-uri - structurate, însă, în patru diviziuni distincte. Prima dintre ele este rezervată **Poemelor Stafii**, în care autorul caută imaginea cea mai apropiată de reflecție și simbolistica propice rostogolirii gândului, în abisul meditației metafizice: „*tai Crăcile Uscate ale Sentimentelor/ mele Caline - altoiesc Gândurile mele - cu/ Mlădițe Minuni: RAZE/ DIVINE// sap adânc/ abisul - dureros (până la/ pierderea Conștiinței de Sine!) - la RĂDĂCINILE COPACULUI/ VIEȚII ȘI MORTII...// totul -degeaba: / în fiecare clipă a/ Zilei - bate - arid:/ MIEZUL NOPTII...*” (**MUNCI DE PRIMĂVARĂ**).

Nu este deloc simplu să citești o carte semnată de Adrian Botez. Pentru un cititor obișnuit cu modalitatea **clasică** de exprimare poetică, poemele poetului i se par, probabil, bizare - prin substanța lor lirică, dar chiar și prin forma de dispunere a versurilor. Asemeni „**CAVALERULUI FĂRĂ LEGE**”, interpretat de Raf Vallone, din cunocutul film italo-francez, nimic din canoanele omologate, în prozodia clasică, nu se regăsește în prestațiile lui Adrian Botez - **dar asta n-o face din neștiință** (...la un moment dat, se specializase, cu succes, în **haiku** și **sonetistică** - specii poetice extrem de rigide, prozodice!), sau din refractarism - ci pentru că **DĂ UN ALT ÎNȚELES CREAȚIEI LITERARE**. El nu are nevoie de reguli omologate, pentru că le are pe ale sale, mai potrivite pentru genurile cultivate. Se vede bine că, din cunoscutul binom eminescian - **minte și inimă** - privilegiază **primul termen**, că emoția, afectivitatea, sentimentul - pălesc, **în fața bisturiului rațional!** - și că pasiunea se supune raționamentului silogistic. Autorul știe să-și controleze temperamentul și dorințele, iar rațiunea nu se lasă păcălită de dogoarea inimii.

Sigur, dezechilibrul se mai atenuează în diviziunea a doua a cărții, cea consacrată **rubaiyatelor**, deși „**CAVALERUL FĂRĂ LEGE**” nu se dezmințe, nici în această formă de dispunere lirică - și, ca un **TRUVER ÎNVOLBURAT**, în pofida cursului original, conferit de persanul **OMAR KHAYYAM** - rațiunea, împănată cu sensuri biblice, continuă să-și subordoneze pornirile emoționale și să conducă barca destinului omenesc: „*Am vrut să fiu Curat în Suflet - nici Falșii Prieteni - nici Păduchi.../ Când merg în munți - Crist și cu mine - ne așezăm pe-Același Trunchi:/ e-atâta Liniște în Floare - atâtea Păsări ne vorbesc!/ Crist și cu mine - unul altui - ne arătăm Rănila - FIRESC!*” (**Reciprocitate**).

Bineînțeles că același „**CAVALER FĂRĂ LEGE**” poate fi regăsit și în partea a treia a cărții, cea consacrată **prozopoemelor, jocurilor de copii sașii** - alcătuirii *sui generis* - la granița dintre scheci, reflecții și poeme în proză - greu de încadrat într-un anume gen literar. Autorul a găsit forma ideală, prin care Spiritul trece din TEZĂ în ANTITEZĂ - și se combină în SINTEZĂ, pentru a-și arăta îngrijorările (și revoltele...), față de ideea unui presupus Guvern Mondial, față de Noua Ordine Mondială, față de derbedeii obraznici („*poponarii*”) și față de alte moravuri (extrem de dubioase!) ale lumii „*evolute*” (!?) de azi - dar, în același timp, sugerează, cu convingere, nevoia de Pocăință (...discretă, a fiecărui individ în parte... - ...și, mai cu seamă, în domeniul AXIOLOGICO-ARTISTIC!) - Pocăință, dacă nu mistică, măcar lucidă și SINCER-AUTOREFLEXIVĂ.

Cartea se încheie cu un bogat CV, din care se pot reconstitui liniile configurative ale profilului său de autor prolific și inconfundabil, pe care îl creditez, „**cu asupra de măsură**”.

Apariții recente ale membrilor cercului:

Nr. 85-86

Nr. 87-88

Cronica Timpului

Publicație de cultură, atitudine și performanță

Nr. 93 – 94

Ediție aniversară – 10 ani

Nr. 95 – 96

BOGDANIA

Revistă de creație și cultură

Nr. 25

Nr. 26

Convorbiri literar-artistice

Revistă publicată sub egida
Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România
Editura Amanda Edit

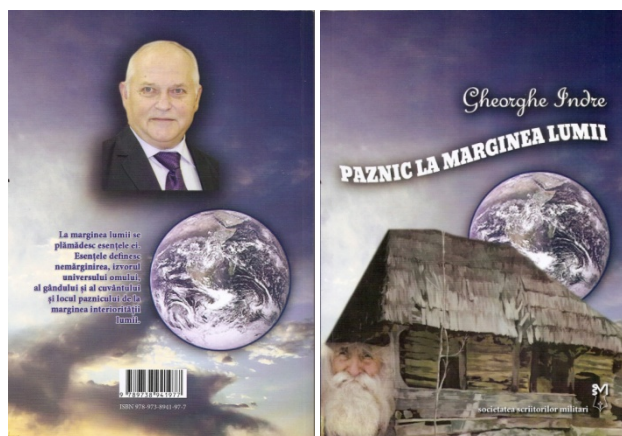
„Literar ing” se poate citi și pe Calameo:

- Nr. 34 - <https://en.calameo.com/read/003120932dd905e35772b>
- Nr. 35 - <https://en.calameo.com/read/003120932def75615b294>
- Nr. 36 - <https://en.calameo.com/read/0031209321e0a3541661e>

sau

www.revistedecultura.com

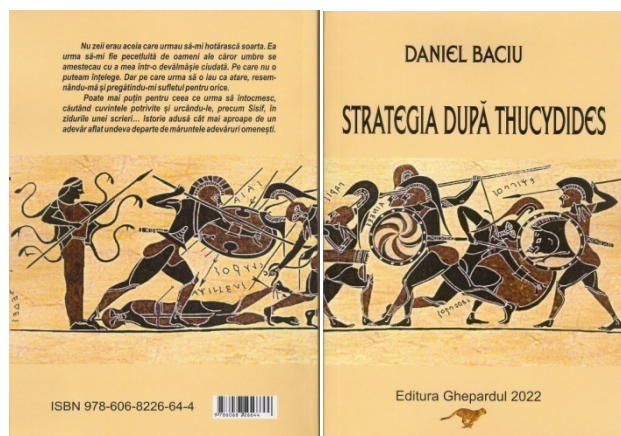
Gheorghe INDRE

PAZNIC LA MARGINEA LUMII

Editura Societatea Scriitorilor Militari

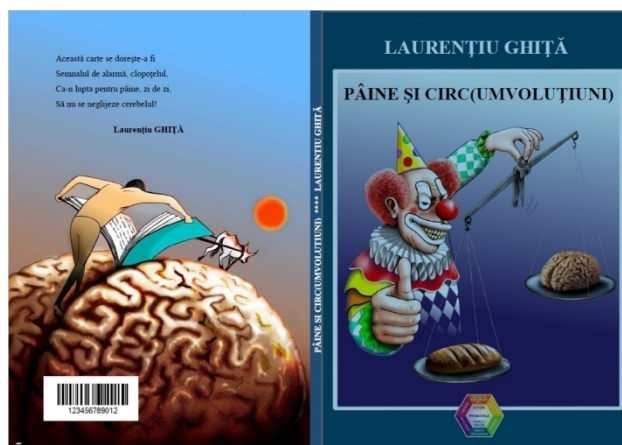
Daniel BACIU

STRATEGIA DUPĂ THUCYDIDES

Editura Ghepardul

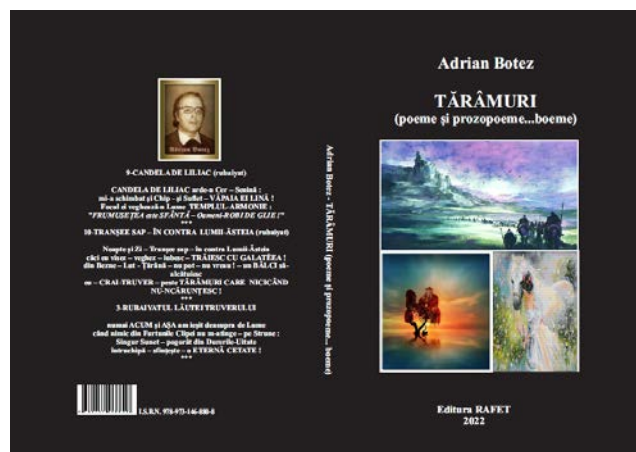
Laurențiu GHIȚĂ

PÂINE ȘI CIRC(UMVOLUȚIUNI)

Editura PROȘCOALA Râmnicu Vâlcea

Adrian BOTEZ

TĂRÂMURI

Editura RAFET

Nicu DOFTOREANU

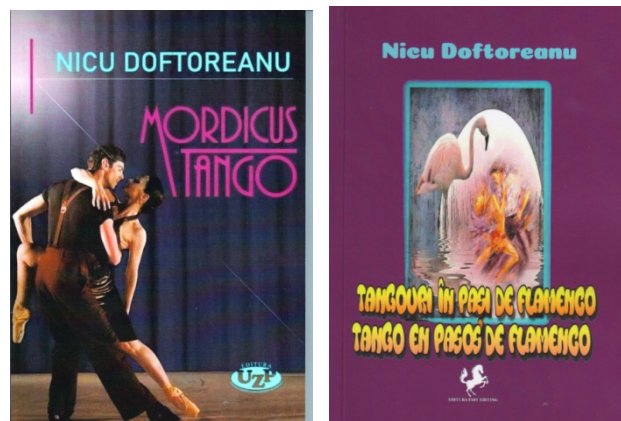

Nr. 26

LUMEA EPIGRAMEI

Nr. 27

Revistă independentă a epigramei românești
de pretutindeni

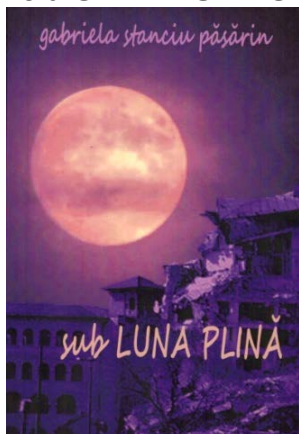
MORDICUS TANGO

Editura UZPR

TANGOURI ÎN PAȘI DE FLAMENCO

Editura FAST EDITING

Gabriela STANCIU PĂȘĂRIN

Sub LUNĂ PLINĂ

Editura FAST EDITING

Doina BÂRCĂ

CU PRIETENIE

Editura FAST EDITING

Calendarul activităților din semestrul I / 2022

• Marți, 15 martie 2022

s-au reluat ședințele cercului „Literar ing”, după exact 2 ani de pandemie.

La această ședință au participat noi membri ai cercului: Daniel BACIU, Andrei ENESCU, Marilena Claudia DOBRESU, Octav LICA

• 18 aprilie –

Seratele
„Eminescu
jurnalul”
în colaborare cu
Teatrul NostruM

• 19 aprilie –

- Lansare de carte: **PAZNIC LA MARGINEA LUMII** de Gheorghe INDRE
- *Gala premiilor UNIUNII ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI DIN ROMÂNIA*, Filiala „Valeriu Braniște” Timiș, Asociația Culturală Umanitară „Luceafărul de Vest” Timișoara, Proiectul Cultural - Artistic „EMINESCU, UN VIS ÎN AȘTEPTARE”, ediția 2021-2022

● 16 mai –

Seratele „Eminescu jurnalul”,
în colaborare cu
Uniunea Ziaristilor Profesioniști din România
și Teatrul NostruM

● 17 mai –

Lecturi libere din creația membrilor cercului

● 21 iunie –

- Festivalul - Concurs internațional de creație literară „BOGDANIA”, Ediția a XI-a, 2022, Gala de premiere
- Decernarea premiilor „Doru Dinu Glăvan” pentru publicistică culturală / 2022, prima ediție
- Concursul de creație pentru elevi „Panait Istrati”, ediția a III-a, 2022, Gala de premiere

 Cenaclul "Literar ing" CERCUL SCRITORILOR INGINERI DIN AGIR		
Întâlnire Cenaclu: 21 iunie 2022 Multiplu eveniment		
14 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Festivalul - Concurs internațional de creație literară „BOGDANIA”, Ediția a XI-a, 2022	GALA DE PREMIERE Prezintă: Ionel MARIN Vorbitori: Membrii Juriului - Nicolae VASILE, președinte - Alexandru Florin ȚENE - Ionel MARIN - Geo CALUGĂRU - Doina BĂRCĂ - Florian Laurențiu STOICA, invitat special
16 ⁰⁰ -17 ⁰⁰	Decernarea premiilor „Doru Dinu Glăvan”, pentru publicistică culturală, pe anul 2022, prima ediție	Premiu instituit de Clubul "SCRITORII din GENERAȚIA 2000" împreună cu Revista Cronică Timpului și Cenaclul "Literar ing". Prezintă: Nicolae VASILE
17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Concursul de creație pentru elevi, „Panait Istrati”, ediția a III-a, 2022	Premiu instituit de Revista "Convorbiri literar-artistice". Prezintă: Antoneta RĂDOI Președinte Juriu, Secțiunea literatură: Victor ATANASIU Președinte Juriu, Secțiunea pictură: Julian RADU
19 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Tratații	Toți participanții
Moderator: Nicolae VASILE Săla Mare AGIR, Bd. Dacia, Nr. 26. (Piata Romană)		

Din 'Nalt de Cer

sonet - acrostih într-o prețuire și neuitare
de **Maria NICULESCU**

Din 'Nalt de Cer, prin flori de alabastru
O rază se coboară și m'alintă.
Resfiră, vântul, florile de mintă,
Un înger cântă-o carmă-n colț de astru;

De ani și ani, iubirea Ta mă-mplină,
Imensă e iubirea-mi pentru Tine!
Nepreț mi-Ai pus în suflet și-mi-e bine,
Umbrirea-Ți mă alină-mi dă Lumină!

Genuni au dispărut și nori cu ceață,
Lagune-au înflorit sub nori cu soare,
Al Tău Cuvânt, trăirea mă învață,

Viori cu line-acorduri mă răsfată
Ah, Doamne, aș vrea să Știi a mea iubire
Nestăvilită-ți provocând uimire!

a fost recitat de actrița **Doina GHIȚESCU**

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Redactor: Ioan GANEA-CHRISTU
Corector: Cornelia Violeta POPESCU

Potrivit legii, întreaga răspundere pentru conținutul materialelor publicate în
Suplimentul literar revine autorilor acestora.

Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro